

Namn: Mike Nachman

Ålder: 25

Yrke: Livsstilsjournalist på tidningen TIME, poet

Familj: Nej

Äter: Surkål

Dricker: Vodka

Hur hamnade du på livsstilsredaktionen på tidningen?

Ja du, vete fan. Man får väl bidra lite till hyckleriet. Så att säga hålla skenet uppe efter raset. Det kulturella raset. I och för sig har det väl aldrig funnits någon jävla kultur i den här öknen. Jo förlåt, klart att man kan klä frihetsgudinnan i tyg. Grymt innovativt... blinda jävlar. Allt är ju bara en grådassig kopia av det europeiska. Man skulle fan bota i Berlin istället. Men visst kan man ju vara glad över att bo i frihetens land, doughnuts till alla. Ät och blunda tjocka lilla befolkning, vila er till slakten. Kulturslakten. Visste du att i Paris, *får* en konstnär en lägenhet med ateljé av staten! Kan du tänka dig vad det skulle få för konsekvenser här. Vi snackar en total konstnärsboom. Den inneboende, frustrerade talangen in den här stan skulle släppas lös. Bush skulle väl bomba skiten.

Men med den här frustrerade talangen finns det kanske hopp?

Javisst. Hoppet är det sista som överger grodan. En fet groda är det vi bor i, som liksom bara slukar i sig mer och mer flugor. Mer skit, för att till slut kunna lägga sig under isen och rapa upp lite gamla vingar. De lemlästade konstnärernas vingar. Så kan de singla ned för Manhattan i ett annat jävla offentligt kulturjippo. Det måste ske en förändring, om så blod skall flyta. På sjuttioalet, i Europa, visste de vad man skulle göra. Rote Armee Fraktion, säger jag bara, Brigade Rosse. Folk tror ju annars att anarkismen uppfanns av punkarna i London, va. Min farfar stred med milisen i det spanska inbördeskriget du, med anarkisterna. Vadå, säger de då, det har väl inte varit krig i Spanien? Om de ens vet var det ligger. Franco, säger de, är inte det en pastakedja här i jävla superduktiga världsbästa New York?

Är amerikanska folket för okunniga menar du?

Nej nej, de är mycket bildade. De vet till exempel precis allt om Oprah Winfreys äktenskapsplaner, de kan allt om Jennifer Lopez rumpdans. Det är inte vad jag kallar obildning eller okunnighet. Det är ett stort jävla praktexempel på det här landets stolthet. Skräp. Men visst, nu skall man väl hitta tjsningen i skräpet också, kitschkonstnärer utan tanke eller mening. Och nu är det ju så, att inför sånt lättillgängligt skräp kan ju till och med den mest långbenta, silikonpumpade idiot känna sig smart. Oh konst, gud vad spännande, och så snyggt sen, den köper vi, här har du två miljoner herr kulturimperialist. Ge mig en kalashnikov någon. Men det är väl kul att folk kan bli miljonärer på att sälja skräp, bättre betalt än att sälja dammsugare, vilket de borde göra istället. Så kan skiten sugas upp och slängas i Hudsonfloden. Guppa i takt med alla gamla mafiosos. I kväll här på CNN, alla värdelösa kitschkonstnärskulturmördare sover ikväll med fiskarna.

Jag kan föreställa mig en lite annorlunda vinkling från dig av det här reportaget ni skall göra.

Ja, jag vet faktiskt inte varför jag tackade ja till att följa med. Men jag insåg att det kunde bli en rätt fin motpol till de andra. Inget ont om dem, de lever sina liv och gör sitt jobb. Men ibland är det bra med folk som kan se bakom väggen. Bryta illusionerna och ta fram det viktiga, som alla egentligen ser men ingen vågar bry sig om. Jag skulle kunna starta en revolution här. Alla arbetslösa, alla svarta, alla latinamerikaner skulle stå bakom mig. Ingen jävel vill väl egentligen ha det så här, eller vill de det? Då blir jag ledsen. Tänk vad man skulle kunna förändra med lite information. Lite sanningar för en gångs skull. Nu skall vi alltså hitta den gömda amerikanska folksjälen, det går nog bra. Vilken folksjäl? Det här landet är ju bara en konstruktion, ett samhälle byggt på en hög av blod och gamla porttidningar. I Europa har de i alla fall något att bygga sin folksjäl på, tusen- alltså tusenåriga traditioner. En urgammal demokrati, utan senatorer och hålslogna röstkort. Jag skall fan sluta rösta och flytta till Albanien.

Varför har du inte redan flyttat?

Jag har ju den här satans lägenheten som ingen vill hyra. Sen skall man ju fixa visum, jobb och sånt. Det tar tid, men lita du på att jag en vacker dag, snart, flyr det här stället för gott. Saker och ting kommer till en punkt, där det tar slut. I det här landet tog det slut när den första vita mannen satte sin fot här och nu lever vi i det postmoderna helvetet, där kreativiteten är död och alla bara gnäller. Vem skall man behöva sparka på för att få igång allt igen? Vi lever i en fantastisk tid, verkligen. Tjäna miljarder på att sälja ettor och nollor i en vit plastburk. Den nya ekonomin vet du. Som om det vore något nytt att svindla folk på pengar. Jag mår illa.

Vilka kommer med på reportaget?

Jo det är då Pete, en gammal lirare från sextiotalet, han har väl tänt lite för många pipor i sina dar, men vi funkar rätt bra ihop. Han tycker väl också att det barkar åt helvete med det här landet. Sedan är det Jake, en pojke från vilda västern, han har inte riktigt insett hur det faktiskt ligger till med saker och ting, gillar country och äppelpaj. Averell, en partyprins här ifrån stan, får väl se hur länge han klarar sig med oss, haha.

Lycka till!

Ja.

Mörka hemligheter

Du slits mellan två övertygningar, du kom till USA som nioåring från ett extremt fattigt Rumänien. På så sätt var USA det bästa landet i världen. Här fick du gå i riktig skola, köpa riktiga saker och så småningom en högre utbildning och jobb. Fast under den här tiden har du ju också upptäckt baksidan av detta landet. Fast det är svårt att vara otacksam mot det som gett dig ett värdigt liv. Du är inte riktigt äkta.

Reportaget

Såhär skall det alltså gå till; vi kommer köra bil, som vi hyr på Billy-Bobs biluthyrning tio mil utanför Silver City i New Mexico, dit tar vi en taxi. Sen åker vi därifrån via Langtry i Texas, över Pecos och till slutstation Austin där vi lämnar bilen till Billy-Bobs brorsa John, varifrån vi flyger hem igen. På vägen skall vi göra intervjuer och deltagarobservationer vid fik, bensinstationer, drive in biografer och dylikt.. De vi väljer att intervjua skall vara i grupper om minst tre personer, samt spegla nationen. Vi gör intervjuerna en och en. Så att alla inte babblar i mun på varandra. Okej, det var väl allt. Ja, typ.

Packning

Underkläder och strumpor

Tvättmedel

Tre minst sagt obskyra diktsamlingar

Tre flaskor vodka

Din introscen

Puh, du har just läst upp dina dikter som du jobbat på länge. Här på Kafé RAF. Dina vänner Helen, Sam och hennes pojkvän Roy har lyssnat. De har sett mycket tagna ut. Du tyckte själv att det gick väldigt bra.

Din introreplik:

Så vad tycker ni? Det tog mig månader att skriva det.

Jakes introscen

Du är Bill, du och dina kompisar Jake, Clifton och Charles sitter ute på Ellis Island och tittar på solnedgången. Ni har druckit lite öl och lyssnar på musik. Bättre än så här kan det knappast bli.

Averells introscen

Du är en full tjej runt de tjugo. Du och din kompis har träffat Leonardo di Caprio och har varit på nattklubb. Men nu blev han arg och vill gå.

Petes introscen

Du är polis. Nu har någon blivit skjuten här mitt på gatan och du och dina kollegor skall fråga ut en kille. Han är rätt märklig och det går inte så bra.